

Kā zeltītā gaismā

Kā zeltītā gaismā atspīd Saule. Tā īstā Saule, tā dzīvā Saule. Kas silda, maigi apskaujot un glāstot. Tā vienmēr maiga. Pieskaroties. Tā patiesā Saule. Mūsu.

Pilsētas ielās runājot māju stāvi, kā silta akmens vārdiem tā ievelk elpu. Nesot cilvēku pieredzes, pieskārienus un sajūtu baltzeltaino prieku.

Tas siltais vējš kas mūžīgā vasarīgā rudenī sasilda. Liek vērot kokiem lapas, liek vairot prieku. Tas viss īsts. Tas viss mūsos. To mūžību nesot klusumā, sev sirdī dziļi, šai tukšumā. Ir laiks.

Laiks doties, laiks mazgāt muti un izberzēt miegpilnās acis rīta zeltainajā tālē. Zilas. Debesis tiešām zilas. Ne pelēkzilas, ne tukši zilas, bet dzīvi zilas. Pielijušas pilnu sajūtu. Kā roku paceļot pieskaroties, tās maigi sastopas. Ir laiks.

Ejam. Ja izvēlē Tavā ir klusums kas skan, ja mūzikā Tavā ir deja kas man. Ja sajūti vēju kas dzīvs atļaidies šūpolēs šķirsta grāmatas baltās lapas. Tas zina visu. Kas karsts, kas auksts, kas patiess un silts. Kā maigā ugunss liesma klusu klavierskaņu ieaijāta. Ir laiks. Ejam. Tas Tavs! Tas mans. Tas visu mūsu. Un nevienam nepiederošs, brīvs. Zeltītiem rakstiem aprakstīts. Viss un nekas.

Written by ALPHA-DO L&A
www.alphado.ch

